

delse, som kunde være nødvendig, og i saa Tilfælde vil det her berørte lille Faktum yderligere vise Nødsnedsættelsen af den Reform, som forleden var Gjenstand for Omtale her.

Justitsministeren (Melleman). Der er under Behandlingen af Finantsloven hidtil ikke fremkommet nogen Bemærkning, som i egentlig Forstand vedkommer Justitsministeriets Budget, men derimod er der efter Skik og Brug ved Finantslovens 1ste Behandling fremkommet et Par andre Bemærkninger, der nærmest maa antages at være rettede til mig, og i Anledning af hvilke jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger. — Det er saaledes af den ærede Folketingsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) bemærket, at det vistnok var en Overveielse værd, om der ikke burde gjøres Noget for at tilveiebringe ildfaste Lokaler til Retskrivertontorerne eller i alt Fald til Opbevaringssteder for Pantebøgerne. Det er et Spørgsmaal, som jeg gjerne skal tage under Overveielse, da jeg ganske maa erkjende det Heldige i, at der kunde gjøres Noget i den Henseende, og det saa meget mere, som jeg vil haabe, at deri, at denne Sag engang er bleven berørt her, kunde ligge et Slags Fingerpeg om, at man fra dette Things Side vil være villig til at bevilge de Udgifter, der ville følge deraf. Udgifterne ville ganske vist ikke blive saa maa, thi Naaden, hvorpaa det skal iværksættes, maa være noget forskjellig efter de lokale Forhold paa de forskjellige Steder. Paa Landet vil det vistnok paa de fleste Steder i alt Fald ikke godt kunne ordnes anderledes, end at der maa tilveiebringes Embedsbolig for vedkommende Embedsmand, Noget, der forresten ogsaa anbefaler sig fra andre Sider. Af de paa Landet bosiddende Retsbetjente er der allerede en Del, som have Embeds-Bolig fra tidligere Tid, men der er ogsaa en hel Del, som ikke have det, og som derfor altid have at kæmpe med allehaande Vanffeligheder med at skaffe disse. Paa Landet tror jeg ikke, der kunde arbeides væsentligt i dette Formaalets Tjeneste undtagen ved at skaffe dem alle Embedsbolig. I Kjøbstæderne ere Forholdene anderledes, idet der der ikke er saa meget til Hinder for, at Kontoret er et andet Sted end Vedkommendes Bolig; men ikke desto mindre maa det jo medføre en vis Udgift, i hvert Fald vistnok paa mange Steder en Forhøielse af det, der paa Kontorholdslovene er bevilliget Vedkommende til Lokale, dersom der foruden de almindelige Forbringinger til Lokale endvidere skal stilles den Forbring, at der skal være ildfaste Gjemmer til disse Protokoller. Smidlertid er det som sagt et Niemed, som jeg erkjender fuldkommen er Opmærksomhed værd, og som jeg ogsaa derfor ved enhver forekommende Leilighed skal have Opmærksomheden rettet paa. — Dernæst blev det af samme ærede Læser bemærket, at det var en Tanke, som burde forfølges videre, om

der ikke burde ansættes Sagførere, som lønnedes for at udføre Fattigfolks Sager rundt omkring i Landet, og det ærede Medlem henviste til, at en saadan Indretning ikke var ukendt andre Steder. Jeg skal hertil blot bemærke, at vi ikke behøve at gaa til fremmede Lande for at finde den Tanke udtrykt, at det Offentlige yder den Fattige gratis Retshjælp; thi vi have jo selv her i Landet en saadan Institution derved, at der er en temmelig let Adgang til at faae fri Proces. Ganske vist er det ikke ordnet saaledes her, at det er en enkelt Sagfører, som har det Hverv, at udføre de Fattiges Sager paa bestemte Steder; men det er ordnet saaledes, at det er en Byrde, der paahviler samtlige de fra ældre Tid ansatte Sagførere efter Tour at udføre de beneficerede Sager, og det er endvidere foreskrevet, at efterhaanden, naar disse ældre Sagførere paa et bestemt Sted dø ud, saaledes, at der ikke er nogen tilbage af dem til at bestride beneficerede Sager, saa skal der ved frivillig Overenskomst engageres andre af de paa Stedet praktiserende Sagførere efter Sagførerloven til at udføre dette Hverv, og der mangler altsaa ikke personlige Kræfter til at yde Fattigfolk denne Bistand, og jeg ser ikke, at der skulde være noget Særligt vundet ved, at det var en enkelt Mand, hvem dette Hverv alene betroes, fremfor at det er Noget, som gaar paa Tour mellem flere. Derimod hørte jeg en anden Ytring mod den bestaaende Ordning i den Retning, som fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), nemlig, at de Vedkommende erholdt en utilstrækkelig Betaling for deres Udførelse af Sager for Fattigfolk, og deraf skulde følge, at Parterne selv maatte styde noget til. Saaledes forstod jeg i det Mindste den ærede Folketingsmand. Det maa vist erkjendes, og jeg tror, man i Almindelighed er tilbøielig til at indrømme, at det er en meget lav Betaling, der ved Domstolene tilkjendes de beneficerede Sagførere, og at det vist kunde være ønskeligt, at Praxis maatte forandres noget i Retning af at tilstaa noget større Betaling, og at den Begrænsning, som Lovgivningen sætter i saa Henseende, faldt bort. Jeg skal dog i saa Henseende bemærke, at det i det udarbejdede Forslag til Om-

Rettelser.

- Sp. 142, L. 26 f. n.: „Løvet“ læs: „Livet“.
 — — L. 6 f. n.: „Gang. Det“ læs: „Gang det“.
 — 145, L. 28 f. n.: „Tangen“ læs: „Tanze“.
 — 150, L. 14—15 f. n.: „git rundt“ læs: „gav Allergjæld“.
 — — L. 3—4 f. n.: „Valgilden“ læs: „Valgdiglen“.
 — 152, L. 21 f. o.: „Bild“ læs: „Bild“.